33ste jaar. — Nr 79. Zaterdag 3 Juli 1886.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van briever, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, n' 37-39, te Tongeren.**

Abonnement
Drie maal per week **6** francs per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **15** centimen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centimen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, 3 JULI.

Van alles wat.

Wij hebben eens hartelijk gelachen toen wij zaterdags na de laatste kiezing in het tongersch geuzenblad lazen dat de liberale partij weldra terug aan het roer zou komen.

Het geuzenblad moet niet veel vertrouwen hebben in het verstand zijner lezers, om hun durven wijs te maken dat in de aanstaande kiezingen de liberalen de overwinning gaan behalen te Brussel, te Oostende, te Nyvel, te Namen, te Philippeville, te Neufchateau, te Antwerpen, te Brugge, te Yperen, te Dinant, te Marche, God weet waar nog al. Het is te verwonderen dat het er de arrondissementen van Limburg niet bij telt.

Dat zijn arrondissementen, zegt het geuzenblad, waar de liberalen vroeger gezegepraald hebben, en waar men weer wel eens tot de liberalen zou kunnen terug keeren.

Ja, confrater, dat zijn arrondissementen die vroeger voor de liberalen stemden, maar als gij ziet dat al die arrondissementen te gelijkertijd den rug naar de liberalen keeren, moet gij u dan niet zeggen dat het land zijnen buik vol heeft van uwe liberalerij, dat men er niet meer wil van hooren en dat hoe langer het duurt, hoe meer de belgische bevolking haren afkeer voor de liberalerij uitdrukt ?

∴

Kijkt eens, het geuzenblad weet zoo goed als wij dat de laatste kamerkiezingen de verplettering zijn der liberalen in België, maar het durft het niet openlijk bekennen. Het durft de waarheid niet aan de liberale kiezers bekend maken, het doet zijn best om den toestand te verbloemen en aan de onnoozele lieden die het lezen te doen gelooven dat het liberalismus weldra terug aan het roer zal komen, dat de neerlaag van den 8 juni geene neerlaag was en dat de liberalen precies niet overwinnaars maar toch ook niet overwonnen zijn.

Indien de lezers van het geuzenblad zoo iets doorslikken, dan maken wij hun onze hartelijke complimenten.

∴

Indien men zich een denkbeeld wil vormen van de uitgestrektheid der neerlaag die de liberale partij den 8 juni getroffen heeft, dan moet men maar eens lezen wat de andere liberale gazetten er over schrijven.

Als men dat gekerm aanhoort dan valt er niet meer te twijfelen aan de verplettering der liberale partij. Ziehier eenige uittreksels uit de voornaamste liberale gazetten van het land.

Hoort eens, hoe de *Réforme*, het orgaan van M. Janson, klaagt :

« De dag is slecht geweest voor de liberale » partij die, ver van haren reeds zoo vernederden » stand in de Kamer te behouden, nieuwe en » beweenenswaardige neerlagen ondergaat. »

De *Nation* is niet min ontmoedigd :

« Wij zijn geklopt en goed geklopt.

» Er valt niet te zeggen, het is stellig, voor 4 » jaar liggen wij weer onder de overheersching » der « Calotte ».

» En dan, misschien...

» Maar waarom nog hopen ?... »

De *Indépendance* zegt kortweg :

« Het overzicht der kiezing van 8 juni is be- » weenensweerdig. »

Hoort nu hoe wanhopig de *Chronique* den toestand van het liberalisme beoordeelt :

« Over twee jaar, wanneer wij met benepen » hart de rampspoedige instorting der liberale » meerderheid bijwoonden, zegden wij, in ons » eigen, dat binnen de 20 jaar het liberalism van » dien val nog niet zou opgestaan zijn. De uitslag » van 8 juni doet ons *twijfelen of het liberalisme* » *er zich nog wel ooit zal van oprichten in het* » *leven van het tegenwoordig geslacht.* »

De *Etoile belge* heeft *d'air* van haar eigen nog wat te willen troosten :

« De uitslag, zegt zij, der kiezing van verleden » dinsdag is eene nieuwe en gevoelige neerlaag » voor de liberale partij ; maar deze behoudt » toch hare bijzonderste hoofden in de Kamer en » wij mogen ten minste zeggen dat zij niet ont- » hoofd is. »

De *Gazette* is zoo gemakkelijk niet tevreden als de *Etoile* en kermt dat g'er compassie zoudt mee krijgen :

« Het is eene ramp, onnoodig zulks te loochenen.

» Over twee jaar was onze neerlaag slechts » eene verrassing.

» Maar *dezen keer zijn we overwonnen in het* » *vlakke veld.* »

En nu, lezers, sluiten wij dit concert van liberaal gejank met de beoordeeling van de *Gazet van Willebroeck* :

« De dag van dinsdag is eene verplettering, een » echte *massacre* geweest. De uitslag der wetge- » vende kiezing is eene wezenlijke ramp. »

Ja, de kiezing van 8 juni is voor de liberale partij eene ramp, eene verplettering, een *massacre* geweest dien ze echter ruimschoots verdiend heeft door de schandige partijdigheid, door de hatelijke vervolgingen van het vorig liberaal ministerie.

Ondervinding leert : zes jaar lang heeft het belgisch volk de geuzen aan het werk gezien, en thans heeft het geen de minste goesting 's lands beheer opnieuw aan de geuzen in handen te geven.

Ziedaar de ware beteekenis en de oorzaak van den liberalen *massacre* van 8 juni.

∴

De werkcommissie door ons gouvernement ingesteld, is voornemens eene monster-loterij in te richten, ten einde eene algemeene hulpkas voor zieke en gebrekkige werklieden tot stand te brengen.

De liberalen stelden onderzoekscommissiën in om den schooloorlog in al de gemeenten aan te vuren, en eenige geuzen met onze centen smakelijk te laten dineeren ; maar de belangen van het land, daar dacht ze niet eens aan.

De katholieken integendeel zijn steeds bekommerd met de belangen van handel en nijverheid en met het welzijn van de werkende klas.

In plaats van onze millioenen aan nuttelooze schoolpaleizen te verkwisten besteden zij ze liever aan nuttige openbare werken, zooals overstroomingswerken, spoorwegen enz.

Dat is het verschil tusschen katholieken en liberalen, en het is ook daarom, dat de katholieken in het land zoo kolossaal sterk geworden zijn.

∴

Men beweert, dat de werkmanspartij ditmaal vast heeft besloten van hare manifestatie voor den 15 augustus te houden. Zij wil manifesteeren, kost wat kost. Het kan wel zijn, dat men hen zal laten manifesteeren. Men zou nogtans willen, dat de betooging niet plaats zou hebben in augustus, tijdens de nationale feesten, maar verschoven zou worden tot in september. Welnu, die verschuiving valt niet in den smaak der werklie. Zij willen en zullen manifesteeren op 15 augustus.

Het woord is aan Buls, en dat komt gewoonlijk — heel op 't leste.

∴

Een blad van Brussel maakt eene opmerking ten opzichte van Antwerpen : men weet dat er een krediet van 12,000 fr. op het budget van de stad staat, voor schadevergoeding aan de burgers die zoowel persoonlijk alsook hunne huizen, door het liberaal gepeupel mishandeld werden op den 7 september 's avonds.

Men weet ook dat men, volgens *l'Opinion* boven dat cijfer nog 13,000 fr. vraagt, dus dat Antwerpen 25,000 frankskens uit zijnen zak zal moeten geven, om die liberale baldadigheden te betalen.

Dat zullen de brusselsche belastingbetalers, zegt nu bedoeld blad, met genoegen vernemen. Het geeft hun een aangenamen voorsmaak van 't geen zij zullen moeten bijleggen, voor al de verwoestingen, die de heeren liberale *voyous* daar hebben gepleegd.

Die opmerking is heel juist.

Doch wij zouden er eene andere willen maken en vragen, wanneer men voldoende maatregels zal nemen om die aangebrachte schade niet meer te doen betalen door ons, voor de helft ; maar door degenen die verantwoordelijk zijn voor de veiligheid der burgers ?

∴

M. Edmond Picard kondigt een artikel af in het *Journal des Tribunaux*, over de leste assisen te Brussel, en geeselt de kerels, die in fijn laken gekleed zijn, teeren en smeeren en een verguld leven hebben.

De anarchist, zegt M. Picard, jaagt den burger schrik aan met zijn geroep *ni Dieu, ni maître* ; maar zegt de burger in andere woorden niet hetzelfde ?

Volgt die welhebber niet een leven, dat zeggen wil : *ni foi, ni loi* ? Is dit anders dan die spreuk van den anarchist ?

De liberale burger volgt als de anarchist denzelfden weg ; hij leeft zonder God of gebod ! Wat heeft hij dan aan den anarchist te verwijten ?

∴

De vervalsching van verschillende levensmiddels heeft eene colossale uitbreiding genomen en de wetten zijn schier machteloos tegen die reusachtige deugnieterijen, die den verbruiker langzaam dooden en den verkooper rijk maken.

De leste opsporingen in Frankryk melden dat de wijn slechts voor een heel klein gedeelte druif bevat : 't is eene morserij van alkool, zekere olie en andere stoffen — de hemel weet wat al kleurmiddeltjes !

Het fabriekaat van brandewijn, van cognac, absinthe, enz., is totaal vervalscht. Vraagt men aan den doktor van waar de verschrikkelijke gevallen van alkoolism en van zinneloosheid komen, hij zal u antwoorden van de vervalsching der dranken.

Vroeger dronk men ook veel ; maar men goot zich vol wijn ; vandaag giet men zich vol vergif.

Uit Amerika, zeggen de fransche rapporten, komt de vervalsching van de oliën ; men maakt extrakten uit het katoenzaad, om dit voor olijfolie te verkoopen.

De azijn, de konfituren, de siropen, de chocolaat, het bier, de appelwijn — alles is vervalscht. De zoo hoog geroemde chimie heeft de fabrikanten zoo slim gemaakt dat zij ons ongestraft, en van langzamerhand, mogen vermoorden.

De boter is een artikel dat nog maar met moeite vindbaar is in zuiveren staat. Men maakt een vetstof, die men boter noemt en men mengt en morst er zoodanig meê dat men er toe zou besluiten geen brood met boter meer te eten.

Peper, mosterd, zout worden vervalscht. Ja, men maakt een soort van zout met gomstof ! Meest al de konserven : groene boonen en erwtjes worden groen gemaakt met koper-sulfaat. Zelfs visch- en vleesch-konserven worden met stoffen bestrooid of besprenkeld, om ze een frisch uitzicht te doen behouden, die niet zelden vergif voor ons zijn.

Wij hebben om zoo te zeggen, niets meer te eten of te drinken dat niet vervalsch is, en wij betalen het dobbel van voor tien of vijftien jaren.

∴

Wij vernemen met genoegen, zegt de *Gazette van Diest*, dat ons gouvernement, sints een paar maanden, uitsluitelijk *inlandsche* tarwe aankoopt voor het leger. Zoo heeft het afgebroken met de verkeerde gewoonte van vorige ministeries. Het maandelijksch gebruik van 't leger beloopt tot ongeveer twintig duizend hektoliters tarwe ; ook heeft voormelde uitsluitelijke aankoop voor gevolg gehad den prijs van dat graan ruim eenen frank de 100 kil. te doen rijzen, ten voordeele onzer landbouwers.

∴

De uitdrijving der fransche prinsen heeft in de europeesche pers geene goedkeuring ontvangen.

Wij spreken niet van eenige republikaansche dagbladen ; maar van die zooals de liberale, welke de republiek genegen zijn.

Welnu, in deze wordt de uitdrijving eene onpolitieke daad genoemd ; eene daad, die het begin is van het einde.

Over het algemeen is men van gedacht dat de fransche republiek geen hoogen top meer scheeren zal — te meer daar deze geen enkel man van gewicht heeft, om den toestand te redden.

Hij, die dit zou durven wagen, zou een staatsman van genie moeten zijn, zoo overgroot zijn de fouten, die in Frankryk werden bedreven.

't Waren de prinsen niet die men maest verbannen ; 't waren de fouten der republiek zelve...

Dat — en dat alleen waren de vijanden.

∴

Wij hebben dezer dagen vernomen dat de overheid van de beroemde universiteit van Londen zich tot eenen nederigen broeder der christene scholen, met name O'Reilly, heeft gewend om hem te verzoeken van deel te willen maken van den bestuurraad.

Ziedaar voorzeker eene groote en beteekenisvolle eer, welke dien eenvoudigen broeder is te beurt gevallen, want het is eene schitterende bekentenis van zijne bekwaamheid en van het gezag dat hij bij de ware geleerdheid geniet ; ook mogen wij er bijvoegen dat broeder O'Reilly doctor is in letterkunde en in de wetenschappen, en dat zijn naam geeerbiedigd wordt en zijne schriften hooggeprezen, geheel Engeland door !

De universiteit van Londen is protestant, maar de protestanten van ginder toonen zich veel verdraagzamer dan onze liberalen, die zich wel zouden wachten eenen broeder of katholieken priester hoe bekwaam en geleerd dan ook, uit te noodigen om hunne onderwijsgestichten te helpen besturen.

Dat broeder O'Reilly tusschen die geleerde mannen op zijne plaats zal zijn, lijdt geenen twijfel, maar zijne tegenwoordigheid zelve is een welsprekend bewijs dat er onder het arm en nederig kloosterkleed grondige kenissen en oprechte geleerdheid schuilen, en dat onze liberale gazetschrijvers slechts door hunnen godsdiensthaat verblind zijn, wanneer zij de broeders en al wat den naam van katholiek draagt, uitmaken voor domkoppen en vijanden van het onderwijs en de ware verlichting.

∴

Uit de inlichtingen, die ten alle kanten worden genomen zou nu blijken, gelijk wij reeds donderdag zegden, dat er te Brussel geen gruwelijke misdaad zou bestaan ; maar dat er enkel spraak is van het werk van eenige spotvogels — triestige spotvogels, die een droevig gedacht zouden geven van den leegen stand van hun zedelijk gevoel.

De zak met algesneden menschelijke overblijfsels zou moeten doorgaan voor eene.... geestigheid !

Wij kunnen ons niet verbeelden dat er menschen zoo diep gezonken zijn, die zich met zoo'n eerloosheid zouden *amuseeren*... Dit leste woord klinkt hondsch, als het in betrekking komt met hetgeen er gebeurd is !

Hoe het zij, als de wet eene dergelijke schending van menschelijke overblijfsels — waarmeê men gehandeld heeft alsof het de ledematen van een hond waren — niet straffen kan, dan zullen de *geestige* heeren, die het schandaal begingen, die de justicie voor den gek hielden, de straf van de publieke verachting niet ontgaan.

∴

Een koninklijk besluit werd dezer dagen afgekondigd, om maatregelen te nemen tegen de gemeenten welke weigeren de lijst op te maken der kinderen, die recht hebben op kosteloos onderwijs in gemeente of ambtelijk aangenomene scholen.

Deze zijn : 1° In den loop der maand, waarin de aanneming van eene of verscheide scholen aan de gemeenten beteekend is, zullen de ouders of voogden hunne kinderen in een daartoe bestemd register kunnen doen inschrijven, gehouden door den bestuurder der school.

2° Deze inschrijvingsregisters zullen binnen de veertien dagen na gezegde maand naar het gemeentebestuur gezonden worden, welke die binnen 24 uren aan het weldadigheidsbureel overmaakt.

3° De gemeenteraad heeft eene maand tijd om eene beslissing te nemen en deze stukken naar de bestendige deputatie te zenden, te beginnen van het oogenblik dat volgens art. 9 van het ministerieel besluit van 21 september 1884 het weldadigheidsbureel zijn verslag en voorstellen moet zenden.

4° De datum 20 september zal zoo veel verschoven worden als dien van 1 augustus, volgens art. 11 van gemeld besluit verschenen.

5° Door overgangsschikking zal het tijdverloop van eene maand, toegestaan door art. 1 van dees besluit loopen, te beginnen van den dag dat het ambtelijk aannemen der scholen aan het gemeentebestuur zal genotifieerd zijn.

Stads- & provincie nieuws.

De jaarlijksche processie van het allerh. Sacrament deed verleden zondag haren gewonen omgang door de straten der stad. Een uitmuntend weer begunstigde de plechtigheid.

De inwoners van Tongeren zijn nog zeer gehecht aan dit godsdienstig gebruik en aan deze voorvaderlijke overlevering ; zulks bewijst de eenparigheid waarmede alle ware Tongenaren bijdragen om de straten te versieren, altaars op te richten en hunne huizen te bevlaggen.

Volgens een oud en schoon gebruik vergezelden de stadsoverheden de processie. Droevig is het te zeggen dat de liberale leden van den raad weigeren hunne plaats achter het Allerheiligste te komen bekleeden. Die menschen willen de onnoozelaars doen gelooven dat zij niet tegen den godsdienst zijn en dat zij de katholieken enkel op het politiek terrein bestrijden. Maar in Gods Heere name eene processie is toch geene politieke zaak. Sedert honderde jaren doet de processie van het Allerheiligste haren omgang door de straten van Tongeren ; onze voorvaders hebben hunne huizen versierd, zij hebben het Allerheiligste al biddende vergezeld, zij hebben niet gemeend zich te onteeren door de publieke hulde die zij in het openbaar aan den Opperheer bewezen.

Maar dat waren domme menschen ! De liberalen van vandaag zijn immers veel slimmer !

Zooals wij het verleden zaterdag voorzagen, is de gulden bruiloft van M. en Mevr. Vroonen-Aerts niet alleen een familiefeest, maar veeleer een publiek feest geweest waaraan onze gansche bevolking heeft deel genomen.

Verleden dinsdag 's morgens, waren de voorgevels der huizen in de Hasseltschestraat om zoo te zeggen verborgen achter de opschriften en chronogrammen die lange en gelukkige dagen aan de jubilarissen wenschten.

Van aan de deur hunner woning tot aan den ingang van Onze Lieve Vrouwe kerk waren de straten met dennen beplant, met zegebogen en bloemkransen versierd. Geen huis was onbevlagd. Deze eenparigheid spreekt hooger dan al wat wij kunnen zeggen.

DE BRUIDSCHAT

I.

In 1843 woonde te Parys een jong schilder, Frederik Lambert genaamd. Hij leefde op bekrompene wijze, was met weinig tevreden en bewoonde een dier stille buurten waar kunstenaars bij voorkeur kunnen toevlucht zoeken. Hij was 25 jaar oud, bezat geest, een fier hart, en, wat zeer vreemd klinkt, meer talent dan hem zelf bewust was. Zijn uiterlijk ga ik stilzwijgend voorbij : 't zij genoeg te zeggen dat hij er goed uitzag.

Men ontmoette onzen kunstenaar niet zonder zich onwillekeurig tot hem aangetrokken te voelen. Hij was hartelijk en goed en nam gaarne deel in het welgelukken van de pogingen zijner vrienden. Vol vertrouwen in de toekomst, ofschoon men hem nog geen altaarstuk in eene of andere hoofdkerk, noch veldslagen voor het museum te Versailles besteld had, bekloeg hij zich echter niet over de onrechtvaardigheid zijner tijdgenooten, noch voelde er zich evenmin door miskend. Het werken was zijn lust en leven. Op de tentoonstelling had men eenige portretten van zijne hand opgemerkt ; en hieraan was hij den oorsprong van zijn geluk, dat hij verdiende en op zijnen levensweg ontmoette, verschuldigd.

Zijne moeder en zuster leefden in een provinciestadje van een beperkt inkomen, waarbij hij het grootste deel zijner spaarpenningen voegde. Hij wist dat zijne zuster, in den aanstaanden herfst, met een werkzamen jongman, arm gelijk zij en dien zij sedert jaren lief had, in het huwelijk zoude treden, en nu besloot hij voor haar eenen kleinen bruidschat te vergaren, waarmee zij meer onbekrompen en zonder vrees voor de toekomst haar huishouden beginnen kon. Bovendien droomde hij reeds lang van een reisje door Frankrijk, met den knapzak op den rug, een tocht waarop hij met zijn palet zijn nachtverblijf en gelag zoude betalen, vertoeven waar het hem lustte, vroolijk stad in stad uit trekken, en zijn penseel ten dienste van alle burgers te stellen, die met de edele eerzucht begaafd waren om hunne belangwekkende trekken aan de verre nakomelingschap na te laten. Zoo vertrok hij, op een lieflijken april morgen, met luchtigen tred en een opgeruimd hart.

Ware het alleen aan zijnen gang en 't vrolijk om zich heen staren, dan zag men reeds dat hij de eenvoudige opgeruimdheid van zijne jaren bezat ; dan begreep men dat hij gelukkig was, in vollen levenslust.

Na verloop van eenige maanden had hij reeds een aardig sommeken bijeenvergaderd. 't Was alsof de Voorzienigheid de teedere goede taak, die hij zich had opgelegd scheen te zegenen.

In menigte kreeg hij portretten te maken, terwijl zijn goed uiterlijk en zijn talent hem overal toegang gaven. Touraine, Poitou, het Limousynsche, alle betaalden hem hunne schatting ; landedellieden en minderen betwistten elkaar de eer om voor hem te poseeren. De zonderlingste gezichten schrikten hem niet af ; dan dacht hij slechts aan zijne zuster, die hij gelukkig zoude maken, en terwijl onze kunstenaar het een of ander dom gezicht dat er als een bunsing of wezel uitzag, op het doek teruggaf, zag hij ook wel een jong frisch gelaat, dat hem vriendelijk lachend dankte. Dank zij de uitmuntende gelijkenis zijner portretten werd hij algemeen geschat. Zoodra hij in het een of ander kasteel een portret voltooid had onderwierp hij het onbevreesd aan het oordeel der familie en bedienden, en de gelijkenis was steeds zoo treffend, dat, van het loopmeisje af tot aan den kamerdienaar van mijnheer den baron, iedereen er over verrukt was.

Doch wat nog meer was, zijn onderhoud was zoo geestig, daarin was zooveel wegslepends, zulk eene warme verbeelding, dat zijne gastheeren moeilijk inwilligden om hem te laten vertrekken.

Al luisterende naar den jeugdigen kunstenaar vergat de vrouw des huizes het feuilleton van haar dagblad, betrapte de dochter zich op zonderlinge verstrooidheden aan de ontbijttafel, en verklaarde de baron openhartig aan den leermeester van zijnen zoon, dat er na de edellieden geen geestigere menschen dan kunstenaars in Frankryk waren.

Wanneer Frederik, eindelijk, doof voor al die verzoeken, het gehucht besloot te verlaten, waren het zijn breed gerande grijzen hoed, zijn zwart fluweelen vest en broek, zijn halsdoek, die met schilderachtige achteloosheid om zijn neergeslagen hemdsband hing, de militaire knapzak dien hij met zekere trotschheid droeg en waaraan zijn schilderkist, stok en ezel waren vastgemaakt, die een gevoel bij zijne gasten opwekten dat aan bewondering grensde ; dan stonden heer en dienaar aan het venster en volgde hem aller oog tot aan den omkeer van den weg. Kortom hij maakte zulk eene gelukkige berekening op de menschelijke ijdelheid, dat zijne beurs tegen het einde van augusti goed gevuld was, en hij zijne opgelegde taak als voleindigd kon beschouwen.

In de eerste dagen van september kwam hij bij zijne moeder aan.

— Houdt uwen voorschoot eens open, zegde hij tot zijne zuster, die hem om den hals vloog.

Waarop hij zijne met goud gevulde beurs nam, en die in den schoot van het blonde kind ledigde. Gij kunt denken wat eene verrassing, wat eene zalige vreugde dit was !

Eenige duizenden kronen, die, voor een in weelde groot gebracht meisje, zelfs tot den aankoop van eenen bruidskorf niet voldoende zijn, maken voor eene arme dochter op het platteland een onwaardeerbaren schat uit. Nadat hij het huwelijk zijner zuster bijgewoond, zijne oude moeder vervrolijkt en het jonge paar in hunne woning geluk gewenscht had, vertrok Frederik met zegenwenschen overladen en met het liefelijk beeld van al het geluk, waartoe hij had medegewerkt, in zijn hart.

Het vaarwel was echter niet zonder bitterheid voor hem. Terwijl hij het geluk, de vreugde die hij om zich heen zag, bij de eenzaamheid en leegte vergeleek, die hem te Parys wachtten, kon hij zich van zeker gevoel van droefenis niet vrijwaren. Het geluk zijner zuster was zijne zoetste belooning, en toch belette hem het bewustzijn van een vervulden plicht niet geheel, van een blik op zichzelven te slaan ; achter zich liet hij eene wederkeerige genegenheid, verwachtingen die te samen gedeeld werden, terwijl hij alleen, afgezonderd, een werkkring hervatte die door geen vriendelijken lonk aangemoedigd of vervrolijkt zoude worden.

Die opwelling was echter tegen het afwisselende en betooverende der reis niet bestand. Het jaargetijde was nog fraai, en Frederik moest, om naar Parys terug te keeren, eene der schilderachtigste streken van Frankryk doortrekken. Nauwelijks had hij den voet in de aloude provincie van la Marche gezet of hij werd door het stille en dichterlijke der hem omgevende landschappen getroffen. Nergens had hij zulk helder doorschijnend water, zulke frissche, fleurige valleien, noch zulke afwisselende vergezichten gezien. Bosschen en heuvelen prijkten met al het weelderige en prachtige van den herfst ; liefelijke vogelen zongen in het groen ; het kwikstertje wiegelde tusschen het riet aan den zoom van een of anderen kleinen waterplas. Frederik wilde dezen grond dus niet verlaten zonder in zijn schetsboek eene levendige herinnering van dat schoone landtafereel te hebben geteekend.

Zoo op goed geluk voortwandelende, hield hij, na den geheelen dag geschetst te hebben, nu eens aan eene pachthoeve, dan weer aan eene dorpsherberg stil, waar hij overal door zijn jeugdigen leeftijd en vriendelijkheid het welwillendste onthaal vond. Op kunst en natuur verliefd, vond hij, wat jeugdige harten licht begrijpen, en wellicht benijden zullen, zeer veel bekoorlijks in dit zwervend eenzaam leven.

Op zekeren morgen, door het frissche en aangename van een pad met kleurig groen en kruiden omzoomd, uitgelokt, verliet hij den straatweg en had reeds een groot eind wegs langs dreven voortgewandeld. Niets is heerlijker op 20jarigen leeftijd, dan zoo, als 't ware op goed geluk, voort te gaan. Op den middag had hij op eene pachthoeve zijn ontbijt met warme melk gebruikt en, bij de laatste stralen der ondergaande zon, bereikte hij, met hongerige maag, het dorpje Saint-Maurice.

Dit dorp, aan het einde van een smal, door bosschen en bergen omringd dal gelegen, is een der liefelijkste plaatsjes, die zich in het heldere water der Creuse spiegelen, doch oprecht gesproken, stelde Frederik voor het oogenblik in den rijkdom van 't landschap volstrekt geen belang.

Toen hij het kerkplein naderde, bemerkte hij ergens boven een deur een stuk ijzer dat zachtkens door het avondkoeltje bewogen werd en waarop, met gele kleuren, een vogel geschilderd was, die men te vergeefs in alle natuurkundige beschrijvingen zou gezocht hebben, zoo niet de maker van dit kunststukje, ten einde niemand omtrent zijne bedoeling in onzekerheid te laten, de voorzorg genomen had, onder zijn werk deze woorden te schrijven : *In den Gouden Arend.*

(Wordt vervolgd.)